

[Anna Westergaard.]

Vanskeligheder, samtidig med at Oprettelsen af nye næsten ogsaa var uoverkommelig, økonomisk set, medens Trangen til flere Pladser var meget stærkt stigende, saa at Tusindvis af Mødre maatte gaa forgæves, medens andre Tusinder overhovedet slet ikke gik, fordi de ansaa det for haabløst at skrive sig paa Ventelisterne. Kort sagt, det hele var efterhaanden blevet ganske uholdbart og haabløst.

Dette gjaldt ogsaa Personaleforholdene i Børneværnsinstitutionerne. Vilkaarene for Personalet var saa ringe, at Tilgangen svigtede, og det blev næsten umuligt at faa tilstrækkeligt kvalificeret Personale til dette for vort Samfunds Fremtid livsvigtige Arbejde. Det forelagte Lovforslag bringer en Lysning med Hensyn til disse vanskelige Forhold. Mange Kvinder har gjort en meget smuk Indsats i Arbejdet i Institutionerne under de vanskeligste Forhold. Disse Forhold vil nu bedres, og den anstrengte Økonomi kan lettes.

Af den Betænkning, som er afgivet af Folketingsudvalget, fremgaar det bl. a., at der i Socialministeriet er Planer fremme om at oprette et socialt Institut til Uddannelse af Socialraadgivere og Medarbejdere ved de forskellige Virksomheder og Institutioner af den Art, der her er Tale om. Dette vil sikkert være den helt rigtige Løsning, for saa vidt angaar Sikringen af Tilgangen af kvalificeret Personale til Institutionerne, et overordentlig vigtigt Punkt i de Problemer, der ligger for til Løsning. Naturligvis maa der samtidig ske den nødvendige Forbedring af Livsvilkaarene for Personalet i disse Stillinge, men det er ogsaa Meningen, efter de Udtalelser og Bemærkninger at dømme, som knytter sig til Lovforslaget.

Ikke mindst betydningsfuldt er det, at det, hvis Loven udnyttes fuldt ud, bliver muligt i alt Fald for en stor Del at faa afhjulpet den katastrofale Pladsmangel i disse Institutioner, et Forhold, der nu er katastrofalt for mange Hjem.

Den Ændring i Forslaget, som er gennemført i det andet høje Ting, og som gaar ud paa, at der foruden Lægetilsynet ogsaa indføres Tandpleje for de Børn, der søger Institutionerne for forebyggende Børneværn, maa hilses med ganske særlig Glæde. Jeg ser, at man har opgjort Udgifterne ved denne Reform til ca. 300 000 Kr. om Aaret, men jeg er overbevist om, at betydeligt mere end denne Sum vil spares ved den Pleje, som skal ydes Børnene, naar de i en lidt senere Alder overgaar

til Skoletandpleje eller privat Tandpleje, hvor de nu ofte kommer med ødelagte Tænder og forvolder store Udgifter — ganske bortset fra, at Børnene spares for at faa daarlige Tænder i Mellemtiden.

Loven er foreslaaet at skulle gælde til Marts 1947. Den er altsaa som allerede bemærket en Forsøgslov. Viser det sig, at den angivne Vej ikke følges frivilligt af Kommunerne, saa vil man vende tilbage til Sagen og finde andre Veje, men det bliver sikkert ikke nødvendigt.

Der er en Ting, som jeg ganske særlig vil takke den højtærede Arbejds- og Socialminister for, og det er den af den højtærede Minister i Folketinget fremsatte Udtalelse ved Lovforslagets Forelæggelse om, at man som en naturlig Ting nu maa regne med, at ogsaa gifte Kvinder søger Erhverv uden for Hjemmet. Ministeren siger herom:

„Vi kan ikke skrue Udviklingen tilbage, og vi bør ikke gøre det.“

Jeg vil gerne med den højtærede Formands Tilladelse yderligere citere af Ministerens Udtalelser:

„I et demokratisk Samfund maa ogsaa en gift Kvinde have Ret til selv at bestemme, om hun ønsker at søge Erhverv uden for Hjemmet eller udelukkende at hellige sig Arbejdet for Hjem og Børn. Men for Kvinderne i den brede Befolkning er denne Selvbestemmelsesret en Illusion, hvis der ikke i tilstrækkeligt Omfang findes forebyggende Institutioner, hvor de kan anbringe deres Børn i Arbejdstiden.“

Dette er nye og friske Toner — og Toner, som Tusinder af danske Kvinder har længtes efter at høre fra Danmarks Rigsdag. De vil betyde en moralsk og ofte tiltrængt Støtte for mange Kvinder, som tappert og slidsomt, men ofte under en lille, saarende Misbilligelse fra visse Sider og Kredse har gjort en ganske særlig betydelig Indsats for Hjem og Børn.

Jeg skal med disse Bemærkninger paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Arbejds- og Socialministeren (Hedtoft-Hansen): Jeg skal blot ganske kort sige Tak til samtlige ærede Ordførere for den, jeg kan næsten sige enestaaende velvillige Modtagelse, det foreliggende Lovforslag har faaet.

Det ærede Medlem, min Ven og Partifælle Hr. Steincke gjorde opmærksom paa, da han lykønskede mig til Resultatet, at han var fri for Misundelse,